

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνο
κι Έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

Μην πέμπτη και δεκάτη
και Βουλευτικό χαράτι.

Έτος χίλια κι δκακόσα κι ένενηντα σὺν έννιο.
νέοι πόλεμοι λυσοσώδεις μερ'στων ψευτη τὸν ντυνηιά.

Πούτος δεκακόσα σὺν έξήντα τρία.
νέος ήλέγων ζήλος και φιλοπατρία.

**Ό Φασουλής, ό τόσα ήλυσρων,
στής Χάγης τὸ Συνέδριον παρών.**

Φ.—Σεις αντιπρόσωποι τραοι Δυνάμεων μεγάλων,
πρόδρομ' ειρήνης ήλαρς,
κοινής άγάτης και χαράς,
δεχθήτε σās παρακαλώ κι έμ' μετά τὼν άλλων.

Ίδου κι' εγὼ προσέρχομαι με τόσους σοβαροῦς,
σγκώνε τὸ κεφάλι μου και σās κτυπὸ τὸ πόδι
της ράτσας αντιπρόσωπος της πολεμοχαροῦς,
όπου τὸ ξίφος έθαφεν εις πόλεμον φρικώδη.

Σεις όσοι μαγερεύετε τήν πάγκοιον ειρήνην
βεβαίως θά γνωρίζετε και τήν φυλήν εκείνην,
όπου καθένας γίνεται πεζος, ήππεὺς και ναύτης,
κι' είναι νομίζω περιττὸν νά λέγω περὶ ταύτης.

Μ' εκείνους τὸς πολέμους της ό κόσμος εξηπάγη,
και χάριν ταύτης μόνον
ειρήνης προεκήρυξε Συνέδριον ή Χάγη
πρὸς δοξαν τῶν αἰώνων.

Κι' ιδου ποθ φθάνω σήμερα κι' εγὼ 'στὴν Όλλανδιάν
με ρήτορος πολεμιστοῦ μακρὸν ζουρλομανδύαν,
και τὸ παρθένον ξίφος μου μ' ήλθας κλαδί σκεπαζώ
γὰ νά μὴ σās τρομάζω.

Συνέδριον άφοπλισμοῦ... χὰ χὰ, με πιάνον γέλοια,
τὰ λόγια σας μου φαίνονται τρελλοῦ παππά Βαγγέλια,
σὺρ μὰ παρὸλ σās βεβαίως πὸς φρέσκο κοπανάτε
και μες 'στὴν Χάγην άδικα της ώρας σας περνάτε.

Συνέδριον ειρηνικὸν, ρομαντίζο τοῦ καιροῦ,
καιρὸς χαμένος, Σύνεδρο, και λόγια κουτουροῦ,

καθένας φάσκει μὰ φορὰ και δάδεικ' αντιφάσκει
και γύρω κόσμος παλαβῆς κι' άρματωμένους χάσκει.

Μέσ' από στίβαις τουφεκιῶν τὰ χέρια του σγκόνει,
με κοπετὸν δὲν θρηνεῖ,
ειρήν' ήμιν άναρωνεῖ,
και 'πίσω του βροντοκοπὴ και βρέμεται κανόνι.

Ίδου τον... ήρχεται κοντὰ,
κι' ειρήν' ήμιν, ώ τρικαντὰ,
φωναίξει μ' ένα στόμα,
στηθουκτυπέται, βέρνεται,
κι' αίματωμένους σέρνεται
με τ' άρματα 'στὸ χῶμα.

Ειρήνην όλοι καρτεροῦν
κι' όλοι σαλπίζουν και βαροῦν
ταμποῦρα και τρουμπέταις,
ό κόσμος ξεκουφαινεται
κι' Ισκιος Ειρήνης φαίνεται
μέσ' από μπαγιονέταις.

Βλέπω ρομαίαν άστραπήν,
πεζοι διέρχονται κι' ήππεδς,
κι' έμπρός των παρελαύνει
καθένας Κατσαρ λατρευτὸς,
και στίκεται γονυπετὸς
πλάσις ναυθὰ και χαυνη.

Συνέδριον άφοπλισμοῦ μες 'στ' άλλα τὰ καλά
κόσμο ήτρελλανε μουρλό,
και μέσ' από τὸ Βατερλώ
τὸν Ισκιο τοῦ Κορρικανου κυτάζω νά γελᾷ.

Συνέδριον άφοπλισμοῦ, νά μὴ γουρλώη μάτια
καθένας μακελλάρης,

κι' ὁ λυσσασμένος Ἄρης
νὰ πάρῃ τὰ βρεμμένα του νὰ πᾶρ' στὰ κομμάτια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, νὰ λείψουν τὰ κανόνια,
τῶν πολεμάρχων οἱ θυμοί,
καὶ τόσο σβέρκοι καὶ λαίμοι
νὰ μὴ παραφορτώνονται σπαλιέταις καὶ γαλόνια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!
νὰ παύσῃ πλέον τῆς σραγῆς ἡ θηριώδης λύσσα.
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, χαρὰς κι' εἰρήνης χρόνοι,
χωρὶς κανέναν νὰ κρατῇ συγῆ Κολοκοτρῶν.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ κι' ἀληθινῆς ἀγάπης,
νὰ ρίξῃ κάτω τάρματα κάθε τρανὸς χασάπης,
ν' ἀκοῖς εἰρήνης θούρια καὶ τῆς ἐλλῆς ἐγκώμια
χωρὶς νὰ τρίβουνε σπαθιά γκράν γκρούν 'στὰ πεζοδόρμια,
κι' οὔτε κανεὶς χρηματιστὴς κι' Ἑβραῖος τοκογλύφος
νὰ μὴν τροχίξῃ στὰ κρυφὰ τὸ μισαίφρον ξίφος.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, μὲ βόλια νὰ μὴ παῖζω
καὶ μήτε ψευτοπόλεμο γιὰ χάρι' νὰ μὴ κάνω,
ὁ Γερμανὸς νὰ φιληθῇ μαζὶ μὲ τὸν Φραντζέζο
κι' ὁ ταυρομάχος Ἰσπανὸς μὲ τὸν Ἀμερικάνο.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲ κάτασπρη παντιέρα,
κάτω τῶν φόνων ὄργανα, κανεὶς ἄς μὴ λυσσῇ,
ἔλ' οἱ λαοὶ σὰν ἀδελφοὶ νὰ φιληθοῦν μὲ ἕνα
κι' οἱ τῶν Ρωμηῶν ταξίσηροι μὲ τὸν Ἐπίμ. Πασσᾶ.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ νὰ μὴ λάμπουν στέμματα
βαμμένα μέσα σ' αἱμάτα,
καθένας Καίσαρ κραταεὶς ἀνάπτην νὰ διδάσκῃ,
καὶ σὲ στρωμνὰς στρατῶνων
τόση νεότης θαλερὰ νὰ μὴν παραγρησάκῃ
μὲ πόνους ἐπὶ πόνων.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Πάππα,
ὁ γείτωνας νὰ μὴ παθῇ τοῦ γείτωνα τὴν κάπα,
ἐκεῖνος νάβαι νικητὴς ὅπου γυρᾷ τὰ νῦτα,
νὰ μὴ ρουφοῦν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου τὸν ἰδρώτα,
νὰ μὴ μάς τρῶν τὰ κάρβουνα τῶν Στόλων καμινάδες,
καὶ κάθε μας διαφορά
νὰ πέρηῃ τέλος μὲ χαρὰ
μόνο μὲ μπάτσους, μὲ κλωστοῦταις, καὶ γρονθοπατινάδες.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, φωτιά νὰ μὴ σὲ φλέγῃ,
μήτε κανέναν γαλονᾶς ἀγρίως νὰ σοῦ λέγῃ:
«βγάλε τὸ παντελόني σου καὶ βάλε τὴν σκελιά
κι' ἀντὶ καπέλο Μιραμπὼ νὰ περιφεραιαῖα».

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ σίγουρα νὰ ξέρῃς
πὺς ρήτορες ἐμβρόντητοι πολεμικῆς μανίας
δὲν θὰ σὲ κάνουν ἄναυτα μακρὰν νὰ μεταφέρῃς
τοὺς ἔρεστιους σου θεοὺς σὰν εὐσεβῆς Αἰταίας.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, παράδεισος ἀγγέλων,
νὰ στέφῃσαι μὲ κλήματα καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλων,

'στὴν εὐτυχίαν τὴν λιτὴν τῆς πατρικῆς σου στέγης
νὰ ζῆς χωρὶς μελεάδες,
ν' αὐγολογᾷς τῆς κόπης σου, καὶ ξένοαστος ν' ἀρμύγῃς
κατσίκες καὶ γελάδες.

Τῶν ἀγροτῶν τὰς πατριὰς
φαιδὸς νὰ μακαρίζῃς,
καὶ τοὺς ἀγροὺς ν' ἀροτριφῇς,
νὰ σπέρνῃς, νὰ θερίζῃς.

Μὲ πῶθων πῶθους φλογεροῦς
νὰ μὴν παραπαίδεῦσαι,
καὶ πρὸς ἀγῶνας στυγεροῦς
νὰ μὴν ἐπιστρατεύσαι.

'Ἠχος νὰ φθάνῃ μαλακὸς εἰρηνικῆς ὀρχήστρας
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα,
κι' οὔτε νὰ χύνουν τάντερα τῶν Ἴππων 'στὰς κονίστρας
λυσσῶτων ταύρων κέρατα.

'Ἐρωτικά νὰ κουτουλοῦν τῆς προβατίνης τράγοι,
ἀκμή ζωῆς εὐδαίμονος καὶ ρωμαλεῖον σπρίγος,
κι' οἱ Καίσαρες νὰ κἀθωνταὶ στοὺς δούλους πλάγι πλάγι
χωρὶς τῶν δούλων τὸ κορμὶ νὰ διατρέχῃ ἄγος.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, τελειοῦν οἱ καυγάδες,
κι' ὅποιος γυρεῖ σήμερα νὰ συντηρῇ φεργάδες,
ἄς ἐχῇ Στόλους μοναχὰ νὰ ρίχουν παλαμάρια
καὶ νὰ ψαφεροῦν ἀστακοῦς, σουπιᾶς καὶ καλαμάρια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, πᾶν καὶ Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
καιρὸς, Σουλτάνε Πατισάχ, νὰ κάνωμε νισάφι,
καὶ πάρε τὴν Ἀθήνα μας καὶ δῶσε μας τὴν Πόλι,
καὶ σταυροπόδι 'στὸ σοφὰ νὰ φάμε τὸ πιλάφι.

Ν' ἀκοῦμε τῶν αἰμοχαρῶν τὰ λόγια βερσὶ
καὶ κόκκινα μηδὲ ταυγά τῆς Πασχάλιας νὰ βᾶφονται,
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ καὶ χίμαιραι χρυσαί,
μοναχὰ γιὰ νὰ λέγονται, μοναχὰ γιὰ νὰ γράφονται.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, καθεὶς ἀναφανδὸν
συγχαίρει τὴν πρωτεύουσαν τῶν φίλων Ὀλλανδῶν,
καὶ στὴν ὑγείαν τοῦ Μπωφόρ τῆς Ὀλλανδίας πῖνω,
θέλω τοῦ Βάγνερ Ὀλλανδὸς ἱπτάμενος νὰ γίνω.

**'Ο ρῶτωρ κοκκινίζει
καὶ τέτοια ξεθωνίζει.**

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ τυφλοὶ πιστεύουν εἰς τἀλήθεια
εἰρήνης εὐτυχήματα καὶ τέτοια κολοῦθια.

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ θαρροῦν μὲ Συνεδρίων λόγια
πὺς θ' ἀφοπλίσουν τὸν ντουσιᾶ,
τὸν πρωτοφεῖτη, τὸν φονιά,
τὸν δῆμιο, τὸν μπόγια.